

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Buenos Aires, dne 13. januarja 1934

Številka 34

Jezusov prvi čudež

Evangelij druge nedelje po Razglašenju

Jan 2, 1—11.

Tisti čas je bila svatba v Kani galilejski in Jezusova mati je bila tam.

Povabljen pa je bil na svatbo tudi Jezus in njegovi učenci.

In ko je vino pošlo, reče Jezusu njegova mati: "Vina nimajo."

Jezus ji pravi: "Kaj je to meni in tebi, žena? Moja ura še ni prišla."

Njegova mati reče strežnikom: "Karkoli vam poreče, storite!"

Stalo pa je tam po šegi judovskega očiščevanja šest kamnitih vrčev, ki so držali po dve ali tri mere. Jezus jim reče: "Napolnite vrče z vodo". In napolnili so jih do vrha. Nato jim reče: "Zajemite zdaj in nesite starejšini". In nesli so.

Ko je pa starejšina pokusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, odkod je — strežniki pa, ki so bili vodo zajeli, so vedeli — pokliče ženina in mu reče:

"Vsak človek daje najprej dobro vino, in ko se napijejo, tedaj slabše. Ti pa si dobro vino do zdaj prihranil."

Tako je v Kani galilejski storil Jezus prvi čudež in razodel svoje veličastvo — in njegovi učenci so verovali vanj.

Jezus v veseli svatovski družini, na ženitnini! Gotovo svojevrstna in nepričakovana evangelijska slika!

Vendar nimamo kristjani, če prav pomislimo, nobenega vzroka, da bi bili manj veseli in bolj žalostni, kakor drugi ljudje. Nasprotno: kristjani imamo vso pravico, da smo bolj veseli, kakor neverniki!

Samo sveto pismo nas vabi h veselju: "Veselite se vedno v Gospodu; zopet pravim, veselite se! Vaša prijaznost bodi znana vsem ljudem!" nas nagovarja sveti Pavel.

Nobenega dvoma tudi mislim ni, da so verni ljudje tudi resnično bolj veseli, kakor neverniki.

Ne samo danes, že od nekdaj vse hoče, išče in želi veselja, veselja, veselja. Mnogi posvetni ljudje skoro nimajo drugega opravila, kakor da od veselja do veselja letajo, iz veselice na veselico,

iz zabave na zabavo, ampak čudno malo veselja najdejo in vžijejo. Tako malo, da je veliki nemški škof Keppler mogel in moral ugotoviti, da je danes na svetu zato tako malo veselja, ker je preveč — veselje.

Ni slučaj, da je moral modernemu veselja žejnemu svetu katoliški škof, zgoraj omenjeni škof Keppler, napisati knjigo z naslovom "Mehr Freude — Več veselja". Stotisoči po sreči hrepenečih so to knjigo strastno pograbili in jo kar požrli, kakor se pravi. Spominjam se, da sem pred mnogimi leti, ne dolgo potem, ko je knjiga izšla, imel v roki in z zanimanjem prebral sto osemdeset tisoči njen iztis!

Se malo se ozrimo na gornji preprosti evangelij, da ga bomo boljše in globlje razumeli.

Kana galilejska je vasica, ki leži 6 km vzhodno od Nazareta, kjer je sveta družina stanovala. Danes se imenuje ta kraj Kefr-Kenna.

Rednika Jezusovega, svetega Jožefa, na ženitnini v Kani sveto pismo nič ne omenja. Razlagalci svetega pisma mislijo, da je že več let preje dovršil svojo nalogo in umrl blažene smrti. Jezus in Marija sta morala torej zadnja leta sama skrbeti za svojo življenje.

Nekoliko trde se nam zdijo Jezusove besede materi Mariji. Tudi niso čisto lahko razumljive. Vedeti je treba, da se nam niso ohranile v aramejskem jeziku, kakor jih je Jezus izgovoril, marveč samo v grški in latinski prestavi, od koder so bile šele na slovenski jezik pretstavljene in sicer kolikor mogoče dobesedno. Iz prijaznega Marijinega naročila služabnikom bi mogli sklepati, da je hotel Jezus nekako reči: Prepusti to meni, žena. Moja ura še ni prišla. Jezus je z njimi pojasnil, da mora pri izvrševanju svojega mesijanskega poklica poslušati samo božjo voljo in pustiti vse človeške ozire, in da samo od te božje volje zavisi, kdaj da bo začel s čudeži izvrševati svoj mesijanski poklic.

Čudeži so bili že takrat in so še danes eden glavnih nagibov za našo vero. Znano je, da se čudeži še danes gode, in se lahko o njih vsak prepriča, kdor resnično hoče, in misli, da so čudeži potrebni za trdnost njegove vere.

Judovska postava je zahtevala, da se morajo Judje umiti pred jedjo in po jedi. Tudi so rabili vodo za čiščenje posode, zato je razumljivo, da so jo pripravili polnih šest velikih vrčev.

Mera, katero omenja evangelij, je držala nekoliko manj ko 40 litrov. Skupno je bilo torej vode pripravljene in v vino spremenjene okrog šest sto litrov.

Evangelijska misel: Veselite se vedno v Gospodu; zopet pravim: veselite se! Vaša prijaznost bodi znana vsem ljudem!

Cerkveni koledar

14. januar — druga nedelja po Razglašenju — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 250, po navadi dopoldne ob desetih in popoldne ob štirih.

15. januar — ponedeljek — spomin osem in tridesetih menihov, ki so jih Saraceni poklali na gori Sinaj zaradi stanovitne vere v Kristusa.

16. januar — torek — spomin svete mučenice Florencije, katere nekatere relikvije se nahajajo v naši buenosajreški stolni cerkvi.

17. januar — sredo — spomin svetega opata Antona, katerega čudovito spokorno življenje je popisal škof sveti Atanazij.

18. januar — četrtek — spominski dan prihoda svetega apostola Petra v Rim.

19. januar — petek — spomin svete in plemenite perzijske družine zakonskih Márija in Marte, in sinov Audifaksa in Abaka, ki so bili v Rimu do smrti mučeni, kamor so prišli na romanje.

20. januar — sobota — spomin svetega papeža Fabijana in častnika rimske vojske Sebastijana, ki sta bila oba do smrti mučena zaradi stanovitne vere v Kristusa.

21. januar — tretja nedelja po Razglašenju — spomin svete device in mučenice Agneze, Neže, patrone naše paternalske župne cerkve. Ob desetih slovesna sveta maša z asistenco. Popoldne ob štirih slovenske večernice, kakor po navadi. Ob šestih popoldne argentinski rožni venec, nato slovesna procesija, nato blagoslov na velikem župnijskem patiju. Od dne 12. januarja dalje devetdnevna v čast svet Neži, vsaki dan ob pol sedmih zjutraj in ob poldnevih zvečer.

Cerkvena kronika

Zakrament svetega zakona sta sklenila Ernesta Batič in Friderik Podgornik pred pričama Cirilom Podgornik in Frančiškom Bizjak. Bilo srečno.

Zakrament svetega krsta je prejela Ida Sonja Škrbec, kateri sta botrovala Leopold Škrbec in Leonila Lerroy de Villette, in ji želimo vso srečo.

Gospod župnik paternalske župnije in slovenski izseljeniški duhovnik posebno vladno vabita na slovesno procesijo svete Neže v nedeljo dne 21. januarja ob pol sedmih zvečer slovenske pevce in vse Slovence, katerim je določeno najčastnejše mesto, takoj za kipom in duhovščino. Želita in pričakujeta, da bo procesija letos tako in še bolj slovesna in veličastna, kakor je bila druga leta.

PISMO

Pričujoče pismo je letošnjo izseljeniško nedeljo natisnila ljubljanska Rafaelova družba, ga razposlala med svoje izseljencev v domovini in so ga prejeli mnogi naši izseljenci z drugim osebnim pisanjem vred. Zaradi mnogih lepih misli in zaradi ljubezni, ki očitno veje iz njega, ga prinašamo tudi mi čeprav zaradi daljave nekoliko kasno, za tiste, ki ga niso prejeli od doma.

Predragi v tujini!

Bližajo se zopet lepi božični prazniki!

Kolikor bližje pa prihajajo, toliko bolj se iščejo ljubeča srca, da se združijo za te lepe dneve in skupaj praznujejo največji praznik človeškega rodu — dan rojstva Odrešenika sveta.

Tako nam tu doma uhajajo vedno bolj in bolj naša srca tudi za vami dragi slovenski izseljenci, in vas iščejo širom sveta, kjer se razkropljeni po raznih državah in delih sveta pehate in mučite za svoj vsakdanji

kruhek. Kako bi bili srečni, ko bi mogli zopet enkrat skupno z vami, tu doma, pri domačih jaslicah, praznovati sveti večer! Kako vas želimo nazaj domov! Toda vemo, da bo to ostala samo naša vroča želja.

Vendar pa, ali bi se ne mogli združiti za te dneve vsaj v duhu? Ali bi se ne mogli pogovoriti med seboj zopet enkrat vsaj pisмено, s pismi?

Danes, prvo adventno nedeljo, je odločil cel slovenski narod potom svoje Družbe sv. Rafaela za svojo "izseljensko nedeljo".

Dragi naši bratje in sestre v tujini! Na današnjo **Vašo** nedeljo, ko je odposlano to le pismo, se vas cela Slovenija spominja na prav poseben način. Cela ta nedelja je posvečena samo misli, skrbi in molitvam za vas. Po vseh slovenskih hišah ste danes vi, izseljenci, — tudi ti v tvoji dragi "hišici očetovi" — predmet vseh srčnih misli in vročih želja, pa tudi vseh pogovorov. Po vseh naših društvenih domovih in dvoranah se danes govori o vas. Po vseh cerkvah širom cele Slovenije se danes pridiguje, misli in moli zlasti za vas. Da, cela vaša domovina je danes združena v samo eni misli — na vas. Vsi prosimo ljubelega Boga za vas, da naj vas v tujini obilo blagoslavlja! Naj vam da svoje milosti in svojo pomoč v obilni meri, da bi našli v tujini res "srečo", za katero ste odšli in nas zapustili, da bi v tujini ne pozabili svojega Boga, svojega naroda in svojih ljubečih domačih, katere ste s tako krvavečim srcem zapustili.

Dragi oče v tujini! Danes tu doma tvoji otročiči mislijo na te in hrepene po tebi. Njih srea so danes pri tebi. O, ali ne bo tudi tvoje srce letošnje božične praznike prišlo k njim? Se li boš kaj kmalu vrnil k njim? Jih boš pozabil? Kaj ne, da jih ne boš? Tudi ti v tujini jim boš letos za božič pisal, objednem pa sklenil, da se vrneš čim prej domov k njim, ker si jim tako potreben kot oče.

Mož v tujini! Danes tvoja zvesta in ljubeča žena tu doma misli na te in moli za te. Spominja se tistega slovesnega trenutka, ko si stal ž njo pred oltarjem in ji prisegel večno zvestobo in ljubezen! Misliš tudi ti na njo? Si ostal zvest prisegi zvestobe? Se je boš letos za božič spomnil? Boš še dolgo v tujini?

Otrok! Sin! Hči! Tvoja ljubeča mati, tvoj skrbni oče misli danes za bližajoče se praznike prav posebno živo nate. Da, koliko skritih pa grenkih solza se bo danes prelilo po kotih naših cerkva iz oči slovenskih starišev, ki imajo svoje otroke v tujini! Morda so že pozabljeni, zanemarjeni! Odšli ste — pa pozabili na nje! Te dni bo materino in očetovo srce posebno bridko čutilo svojo zapuščenost in pozabljenost. Otroci v tujini, se jih boste za letošnji božič zopet spomnili? Jim pisali? In jih razveselili?

Dragi verni slovenski izseljenci! Cela vaša lepa slovenska domovina misli danes na vas in hrepeni po vas v strahu in bojazni, ker ve, v kako velikih nevarnostih in težavah živite po svetu. Tu doma vemo in nas silno boli, da se vas toliko v tujini izgubi versko. Te dni lepih božičnih praznikov mislimo na vas in nas to toliko bolj boli. Kako ste bili srečni tudi vi tu doma, ko smo skupaj klečali pred milimi jaslicami in skupno molili novorojenega kralja naših src! Bratje in sestre! Vaša verna slovenska do-

movina vam danes kliče v tujino: Nazaj k jaslicam! Nazaj k Bogu! Tistim pa, ki ste ostali zvesti, kliče: O, ostanimo pri jaslicah! V imenu vaše neumrjoče duše vas prosimo, pojdite za te praznike k sv. zakramentom in odprite svoje srce prihodu velikega Boga, da bo tudi v tujini začula Vaša duša spet srečna!

Dragi Slovenci v tujini! Ostanite zvesti svoji domovini in svojemu narodu! Tujina vas je res sprejela gostoljubno in vam ponuja morda boljšega kruha, kakor ga vam je mogla nuditi vaša mati domovina! Morda ste tujino tudi že sprejeli za svojo nevesto. Toda tu, doma, vam je ostala ljubeča mati domovina, ki vas še ljubi in še koprni po vas. O, ostanite ji zvesti! Ohranite ji otroško ljubezen! Letošnji božični prazniki naj vas požive in obnove v tej ljubezni do nje!

Dragi Slovenci v tujini! Ves narod tu doma si je v skrbi za vas ustanovil Družbo sv. Rafaela. V tej družbi se je združil, da skupno skrbi za vas v tujini, da potom te družbe ohranja sladke vezi naše medesebojne ljubezni, naše z vami in vaše z nami. Ta družba vas danes prosi, pridružite se ji tudi vi kot člani! "Izseljeniški Vestnik", glasilo te družbe boste dobivali brezplačno kot člani, da nas bo vezal v tej ljubezni. Naslov družbe je: Družba sv. Rafaela, Miklošičeva cesta 22, Ljubljana.

In ta družba vas lepo prosi, bratje in sestre:

1. Ne pozabite v tujini, da imate Boga nad seboj, pred katerega vas tudi iz tujine smrt lahko pozove vsaki trenutek na odgovor za svoje življenje! "Ni Boga", vas morda slepe! Kaj pa če je? In da je, vam kliče lastna duša. Zato ostanite zvesti svojemu Bogu!

2. Ne pozabite v tujini sorodnikov tu doma! Pišite jim večkrat! Pred vsem pišite jim gotovo za letošnji božič!

3. Ostanite zvesti svojemu narodu in svoji domovini!

4. Ne pozabite v tujini nedeljske službe božje! Kakoršna bo vaša nedelja, tako bo vaše življenje. Kakoršna bo vaše življenje, taka bo vaša smrt!

5. Ne pozabite v tujini, da je sv. obhajilo kruh življenja. Če nimate svojega slovenskega duhovnika, vedite, da je spoved veljavna, ako vas spovednik razume vsaj deloma, ali mu celo tudi samo z znamenjem ali kakorkoli izrečete svojo skesanost in ga prosite odveze.

6. Združite se samo v taka društva in enote, kjer boste mogli ohraniti tudi ljubezen do Boga in naroda.

To so naši ljubeči klici iz domovine vam v tujino! Klici celega vašega naroda so, katere vam ošiljamo mi vsi skuaaj s srčnimi voščili za prav vesele in srečne božične praznike in prav srečno in blagoslovljeno novo leto.

ODPUSTKI

ki jih je podelila Cerkev bratovščini živega rožnega venca

I. Popolni:

Prvi praznični dan po vstopu v bratovščino, pod pogojem, da po vredni spovedi brat ali sestra prejme sveto obhajilo.

Pod pogojem, da brat ali sestra že vsaj en mesec redno vsak dan opravlja določeno mu molitev, da prejme svete zakramente, da obišče kako cerkev in moli po namenu svetega očeta na primer šest očenašev, šest zdravamarij in častibodi, more dobiti sestra ali brat popolni odpustek na tele praznike:

Božič, novo leto, sveti Trije Kralji, velika noč, vnebohod, sveto Rešnje Telo, binkošti, praznik svete Trojice, vsi prazniki Marijini, tudi če niso zapovedani, sveti Peter in Pavel, vsi sveti, kakor tudi vsako tretjo nedeljo v mesecu.

II. Nepopolni:

Sto dni za vsak očenaš in zdravamarijo svoje redne molitve, sto dni še posebej za opravljeno dnevno molitev ob delavnikih.

Za opravljeno dnevno molitev ob nedeljah in praznikih, dobe bratje in sestre vsakokrat po sedem let in sedem kvadragen odpustka. Ravno toliko v vsej osmini po božičnem, velikonočnem, binkoštnem prazniku, po svetem Rešnjem Telesu, Marijinem vnebovzetju, Marijinem rojstvu, in brezmadežnem spočetju.

Voditelji

posameznih skupin bratov ali sestra dobe po sto dni odpustka za vsako dobro delo, ki spada v njihovo službeno opravilo.

Člani ožjega odbora

dobe po tristo dni odpustka za vsako dobro delo, ki spada v njihovo službeno opravilo, če ima celotna bratovščina vsaj enajst skupin.

Vse te odpustke je mogoče darovati tudi dušam v vicah.

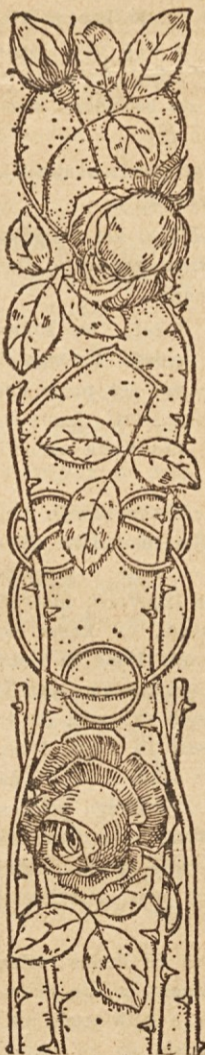
Poleg tega so deležni bratje in sestre tudi vseh duhovnih dobrot, svetih maš, molitev, postov itd. dominikanskega reda.

Za molitev je treba rabiti rožni venec, ki ga je blagoslovil kak dominikanski ali kak od Svete Stolice posebej pooblaščen duhovnik.

Odpustke dobe zvesti udje čeprav je kdo njihove skupine molitve opustil. Ne dobe pa jih, če v skupini dalj časa kakor en mesec manjka kakega člana. V tem slučaju bi moral voditelj skupine poskrbeti, da mesto manjkajočega kateri drugi opravi molitev, ki bi jo moral opraviti manjkajoči, morda jo opravlja za nekaj časa kar sam.

Same po sebi umevno so deležni bratje in sestre tudi vseh odpustkov, ki jih je Sveta Stolica dovolila vsem vernikom, ki opravljajo molitev svetega rožnega venca, in jih bomo naštel ob drugi priliki.

Ravno tako bomo ob prvi priliki podali našim cenjenim čitateljicam in čitateljem celoten in oficijelen cerkveni nauk o odpustkih.

FATHER

COUGHLIN

Prav natanko na tistem mestu se je pričela dvigati, kjer so pred malo leti Ku Kluks Klani zažgali zaničevani križ. Prvotna mala cerkev se je morala preseliti za kakih 200 korakov, da je nova dobila primeren prostor.

Seveda, nova cerkev se ni mogla v celoti takoj pozidati. Ni bilo denarja. Zato so postavili najprej samo mogočen stolp, ki je dobil ime "dobrodelni križni stolp". Visok je 111 čevljev, stoji na 30 čevljev širokem kvadratu. Narejen je iz granita, marmorja, trdega kamna in brona. Na vsaki izmed štirih strani tega mogočnega stolpa je upodobljen na križu viseči Kristus, iz kamna izklesan, 35 čevljev visok. Vsako noč je podoba krasno razsvetljena in se vidi daleč naokrog. Pod križem in drugod so še druge svete podobe, sama krasna umetniška dela slavnega kiparja iz New Yorka. Vse skupaj je stalo okoli pol milijona dolarjev. Vse to so darovali župniku njegovi radio-poslušavci.

Toda Father Coughlin je kmalu spoznal, da ena sama radijska postaja ne more doseči vse tistih nešteti ljudi, ki bi ga radi poslušali. Zato je hitro spojil s svojim mikrofonom še dve postaji, eno v Chicagi, drugo v Cincinnati. Ali tudi to je komaj za malo časa zadostovalo. Njegovi poslušavci so se pomnožili v milijone. Zato je leta 1930 govoril na Columbia radijskem omrežju, ki obsega skupaj 15 postaj. Njegove govore je torej razširjalo osemnajst radio-postaj in je bilo težko najti kraj v severni Ameriki, kjer bi ga ne bilo mogoče slišati s skromnim in cenanim sprejemnim aparatom. Toda tu se je reklo: Plačaj! Za vsako uro je bilo treba šteti nič manj kot 10.000 dolarjev. Vendar je šlo, plačevali so namreč poslušavci s prostovoljnimi darovi!

Gotovo, Father Coughlin ima svoje nasprotnike, kakor jih ima vsak velik človek.

Pričeli so se torej pismeni in ustmeni protesti pri Columbia radijski direkciji, da morajo tega govornika spraviti s programa. Seveda, Father Coughlin ni hodil z rokavicami okoli mogočnjakov tega sveta. Ni se skrival za hrbet tega ali onega, govoril je naravnost in prihajal kar z imeni na dan. Razni goljufi in tlačitelji ponižanih in razžaljenih so se bali, da bodo tudi njihova imena lepega dne zadonela po radiju od konca do kraja Amerike. Zato — proč s tem kričačem Coughlinom!

In zgodilo se je, da so se radijski direktorji res zbal in bi bili detroitskem župniku radi odpovedali postajo, s tako silo so navahili nanj nasprotniki. Toda Father je imel v žepu za celo leto podpisan kontrakt. Ni se dal ugnati.

Ko je videl, kaj uganjajo nasprotniki, je postal še bolj odločen in je neko nedeljo mogočno plediral za svobodo govora. Obrnil se je na svoje poslušavce s prošnjo, naj se pismeno izrazijo, če ga hočejo še poslušati ali ne. Tisti teden je prejel 350.000 — to je nekaj kamijonov — pisem s prošnjami, naj nadaljuje. Prosili so ga, naj z nezmanjšano gorečnostjo razkrinkava posebno vzroke sedanje gospodarske krize in naravnost pokaže tiste, ki so jo zakrivili.

Father Coughlin si ni dal dvakrat reči. Hladnokrvno, globoko premišljeno in z levjim pogumom je segel prav do dna vprašanja brezposelnosti in bedi na cesti postavljenih delavcev. Nedeljo za nedeljo so bile na programu globoko zamišljene in slavne papeške enciklike o socijalnem vprašanju.

Tako je končal tisto sezijo. Bila je res zadnja na Columbia radijskem omrežju. Pred pričetkom naslednje sezije je dobil vljudno obvestilo, da mora prenehati...

Toda pogumni si osvoje svet! Father Coughlin je šel takoj na delo in je organiziral s pomočjo direktorja svoje male prvotne postaje po vsej deželi 19 neodvisnih postaj in jih spravil v samostojno radijsko omrežje. Sedaj jih ima že 26. Na ta način prav tako ali pa še bolje obseže vse Združene Države in še precejšen kos Kanade po vrhu. Tako je "Zlata ura" iz Detroita ostala na programu vsake nedelje. Nasprotniki si pa niso mogli več pomagati, poskrili so se v mišje luknje in obmolknili.

Prvotno so bili Coughlinovi govori strogo verskega značaja. Polagoma so se prelevili in se začeli spuščati v bolj vsakdanje stvari. Posegali so v samo življenje in se dotikali bolj in bolj gospodarskih in političnih zadev. Na novem radijskem omrežju je postal sam svoj gospod in priložnost je pošteno izrabil. Pričel je z vprašanjem prohibicije. Kakor železna kladiva so padale njegove besede in kazale ter razkrivale krivičnost te nesmiselne postave, ki je prizadela narodu toliko zla, rodila toliko zločinov, teptala z nogami vsako svobodo in prostost. Ti govori o prohibiciji so premnogim odprli oči in jih pripravili do tega, da so spet začeli pametno misliti. Zato je ameriški narod brez dvoma dolžan veliko zahvalo Coughlinu, da je pri zadnjih volitvah zmagala stranka "mokrih" in da je prohibicija sedaj že odpravljena.

Doslej smo površno povedali, kako se je Father Coughlin povzpjal iz popolne neznanosti do najslavnejšega radijskega govornika v Ameriki. Ne bo odveč, če dodamo nekaj najznačilnejših potez glede njegovega dela in značaja.

Za kaj se Coughlin pravzaprav poteguje, kaj pravzaprav hoče? Neki njegov življenjepisec takole odgovarja na to vprašanje:

"Father Coughlin ni prevdarjal, češ da je prehudo, povedati čisto resnico o ljudeh, bodisi posameznih ali pa združenih v skupine. Resnico o tistih, ki so si nakupičili neizmerne bogastva in izrinili male podjetnike iz njihovih podjetij. Odrekli zaposlenost in zaslužek milijonom in jih tako oropali priložnosti za samostojen razvoj in pridobivanje za življenje potrebnih stvari. Vselej je pogumno povčel resnico, čeprav je bila bridka in je v oči bodla vse tiste, katere je delal v svojih govorih odgovorne za bedo in pomanjkanje in krivice, ki jih sodobna Amerika pozna tako dobro. Neusmiljeno je žigosal bankirje in požrešne kapitalistične industrijalce."

Father Coughlin ni kot mnogi drugi govorniki, ki često ne vedo o čem da govorijo in kaj da govorijo. On ne zavija svojih trditvev v mnoge blesteče besede, iz katerih

more samo kakšen učenjak razbrati, kaj da pravzaprav pomenijo. Dobro razume in ve, kako da neugnani kapitalizem tlači delavca in malega človeka sploh, zato je krepko odločen, da bo delal po svojih najboljših mokeh in na svoj način za zboljšanje razmer. Zato razkrinkuje brezsrčni kapitalizem. Zato se poteguje za delavca in malega podjetnika. Pri tem ne ravna kot mnogi drugi podobni govorniki, da bi se skliceval le na svojo veljavo. Kar trdi, tudi dokaže kakor bi z žbljem pribil, in zlasti opira svoja izvajanja na delavske enciklike obeh velikih papežev.

Besede mičejo, zgledi vlečejo. Ta pregovor ni neznan Fatheru Coughlinu. O njem veljajo besede: Ta mož najprej sam izpolnjuje česar uči druge in kar drugim nasvetuje.

V svoji pisarni ima Father Coughlin okoli sto uradnikov in uradnic, da mu oskrbujejo neizmerno vsakdanje dopisovanje in pošto. Vsi ti uradniki prejemaajo bolj pravično plačo kot katerikoli zaposljenci v mestu Detroit. Sam Henry Ford, znani detroitski kapitalist, stoji daleč za njim.

Tudi sicer je Father Coughlin neumorno delaven za zboljšanje socijalnega položaja v svojem kraju. Krajevni javni zastopniki se neprenehoma zatekajo k njemu po svet in pomoč. Mnogo je storil za odpravo brezposelnosti v svoji župniji. Za siromake na primer je daroval naenkrat celih 8.000 dolarjev. Na stroške svoje cerkve je dal posuti več cest in je v njeni bližini naredil nove. Tako je razbremenil davkoplačevavec in preskrbel dela mnogim nezaposlenim.

Seveda se brezverci, na primer tudi naši slovenski neverniki v Detroitu, spotikajo nad njegovo novo cerkvijo, ki pravijo, da preveč stane. Pri tem pa ne pomislijo, da bi Father Coughlin ne mogel nič storiti za olajšanje brezposelnih, če bi ne bil najprej začel velikega dela za ustanovitev svetovno znane cerkve svete Terezije. Z njo je potom radija zainteresiral premnoge premožne po vsej Ameriki, da mu brezpogojno zaupajo in pošiljajo velike svote denarja. Denar, ki ga dobi od svojih poslušavcev, ni ukraden. Tudi ni izsiljen iz žepa nikogar. To so popolnoma prostovoljni darovi. Res je, da ona velika cerkev ni ravno nujno potrebna. Toda če bi cerkve ne bilo, bi tudi drugega denarja, ki ga Father Coughlin uporablja za pomoč ubogim, ne bilo. Nova cerkev bo mnogo pripomogla k temu, da se bo med narodom, ki kaj ima, vzdrževal in množil verski čut. To je pa tudi več kot do gnana stvar, da le resnična vernost nagiba ljudi, da darujejo v dobre namene. Brezverski kapitalisti nimajo srea za siromake. Torej samo grda hinavščina more očitati Coughlinu, da izmetava denar za nepotrebne reči in siromake prezira. Father Coughlin ljubi Boga in dela zanj in za njegovo čast. Prav zato pa ljubi tudi bližnjega in se trudi za njegov duhovni in telesni dobrobit. Kaj bi bilo, če bi se Father Coughlin sedaj, ko je na vrhuncu svoje slave, naenkrat izpremenil in bi dejal: Saj res, čemu moja skrb za cerkev? Saj je dovolj drugih cerkva na svetu. Čemu naj bi se ravno jaz toliko potegoval za čast božjo? Saj je dovolj drugih, ki so za to poklicani. Naj oni skrbe za vse te reči, jaz sem brez vsega tega dovolj sla-

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

ven... Kaj bi se zgodilo? Father Coughlin bi naenkrat postal samopašen kapitalist in bi tisočake, ki mu dohajajo od poslušavcev, začel spravljati v lastni žep, oziroma bi jih kam naložil na svoje ime. Potem bi se mu morda nova cerkev polagoma podrli, seveda v veliko veselje brezvercev, tudi naših slovenskih detroitskih. Toda z njo vred bi se podrlo še nekaj drugega, namreč vsa dobra dela za blagor bližnjega — ali bi morda tudi to bilo v veliko veselje naših — detroitskih nevernikov, ki so baje tako usmiljenega srca do trpečih in brezposelnih...?

Father Coughlin ni strahopetec. Pogumen je in odkritosrčen. Mnogo nasprotnikov ima, ki pobijajo njegove moralne kakor tudi politične nauke. Toda vsak trenotek je pripravljen, pogledati jim mirno v obraz. Ničesar ne reče, da bi ne imel za svoje besede krepke podlage. Zato je še vedno dokazal, kar je govoril, in je pobil vse ugovore, ki so se v javnosti dvignili zoper njega. Tudi se ne ustraši, če mu groze z osebnim maščevanjem. Zgodilo se je, da je bil ubit neki detroitski advokat, ker je preveč javno govoril o raznih mogočih rokavnjačih med detroitskimi bogatini. Kmalu se je raznesla govorica, da čaka podobna usoda tudi Fathra Coughlina. Kakor hitro je prišlo njemu na ušesa, je podal izjavo: "Naj le pridejo, nečedne packe! Našli me bodo prav tukaj pri moji cerkvi, če bi me kedaj iskali. Ne bom bežal in se skrtil. Ne bo jim treba loviti me okoli in iskati po skrivališčih."

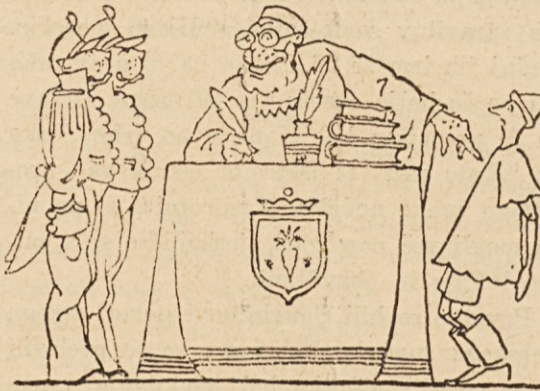
Ir. koliko ljudi posluša Fathra Coughlina vsako nedeljo? Seveda je nemogoče povedati število, dalo bi se samo ugibati. Ob koncu vsake sezone pove na radio, da je vsakomur pripravljen brezplačno poplati knjigo govorov dotične sezije, kdor bo pisмено prosil zanjo. In takih prošenj pride nad dva milijona. To ni majhna stvar. Toda koliko milijonov ga samo posluša, ne da bi prosili za knjigo, ker jim za branje ni, poslušajo pa radi! V pre mnogih hišah jih sedi med govorom po šest, po deset pri radiju, po knjigo piše k večjemu eden, marsikje nobeden. Iz tega smemo sklepati, da je resnico povedal tisti, ki je dejal: Noben pevec, noben igravec, noben radio govornik ni vzbudil tolikega zanimanja v tej deželi kot ravno Father Coughlin. Nekateri računajo, da ga teden za tednom redno posluša štiri-deset milijonov ljudi, kar je tako ogromna številka, da si je ne moremo prav predstaviti.

Sodnik ga je dobrohotno poslušal, pazljivo sledil njegovemu pripovedovanju, se zatopil in se razburjal in ko ni imel dondek ničesar več povedati, je iztegnil roko in je pocingljal z zvončkom.

Na to rošnjo 1) sta se prikazala dva ovčarska psa, oblečena ko žandarja.

Sodnik je pokazal Storžka žandarjema in jima rekel:

"Ta revež je ob štiri zlatnike — okradli so ga: zvežita ga tedaj in odvedita ga na mestu v keho!"

Ko je slišal dondek, kako sodbo je stresel sodnik iz rokava, ne da bi jo za lase privlekel, je hotel ugovarjati, a žandarja sta mu v izogib nepotrebne izgube časa zamašila usta in ga odvedla v ječo.

In v ječi je ostal štiri mesece, štiri dolge mesece, in bi ostal še delj, če se ne bi pripetil izvanredno srečen slučaj. Vedeti je namreč treba, da je mladi Cesar, ki je kraljeval v mestu Trapelov, premagal v veliki bitki svoje sovražnike in je odredil v proslavo zmage velike ljudske veselice, bakljade, umetne ognje, konjske in avtomobilске dirke in v znak najvišjega veselja je hotel, da bi se odprli zaporji in se izpustili na prosto vsi tolovaji.

"Če gredo iz zapora vsi drugi, moram iti tudi jaz," je modroval Storžek.

"Vi ne smete," je odgovoril ječar, "ker vi niste one vrste..."

"O, prosim," ga je prekinil Storžek, "tudi jaz sem tolovaj!..."

"Če je tako, potem imate seveda prav in je vse v redu," je rekel ječar, privzdignil spoštljivo čepico, ga vojaško pozdravil, mu odprl vrata ječe in ga izpustil.

XX.

Rešen ječe, se napoti Storžek, da bi se vrnil v Sojkiino hišo, a med potjo sreča grozno pošast in potem se ujame v skopec.

Predstavljajte si Storžkovo veselje, ko se je začutil svobodnega. Ne da bi se mudil in prodajal zijala, je zapustil koj mesto in ubral pot, ki bi ga morala pripeljati do Sojkiine hišice.

Ker je bilo deževno vreme, je bila cesta vsa mlakužasta in blatna, da bi se človek pogrezal do kolen. Toda dondek se za to ni zmenil. Gnan od hrepenenja, da bi spet enkrat videl svojega očka in svojo sestrico z modrimi lasmi, je skokoma tekkel ko lovski pes in blato mu je štrkalo na čepico in čez. In ko je tako tekkel, je govoril sam pri sebi:

1) Rošnja: zvonjenje za mrličem v treh presledkih in sploh zvonjenje v presledkih

"Koliko neprilik me je zadelo... Pa jih zaslužim, ker sem res trdoglav in občutljiv... in hočem napraviti vedno vse po svoji glavi, ne da bi poslušal one, ki mi hočejo dobro in so tisočkrat bolj razsodni ko jaz!... Trdno sklenem, odslej naprej premeniti življenje in postati ubogljiv... Dovolj sem sedaj lepo spoznal, da otroci, ki so neubogljivi, škodijo sebi in ne dosežejo nikdar ničesar v svoje dobro. In moj očka me je čakal?... Ga li dobim v Sojkiini hiši? Toliko časa ubožca že nisem videl in se kar topim od želje, da bi ga obsul s tisoč ljubeznivostmi in jih končal s poljubi. In Sojka, ali mi odpusti grdi čin, ki sem se ga usodil narediti? Misliti moram, koliko pozornosti in ljubeznive skrbi sem bil pri njej deležen... in misliti, če sem danes še vedno živ, se moram zahvaliti njej!... O, je li mogoče kje bolj nehvaležen otrok in bolj brez srea, kot sem jaz?..."

Ko je tako govoril, se je nenadoma prestrašen ustavil in stopil štiri korake nazaj. Kaj je zagledal?...

Zagledal je ogromno kačo, raztegnjeno čez cesto, ki je imela zelen lev, oči ognjene in preluknjan rep, iz katerega se je kadilo skozi line dimnika.

Nemogoče si je predstavljati strah dondkov, ki se je oddaljil več ko pol kilometra in sédel na skalovit griček, čakajoč, da bi šla kača po svojih opravkih in pustila prost prehod.

Čakal je eno uro, dve uri, tri ure, a kača je ostala na mestu in tudi oddaleč se je videl rdeči blesk njenih ognjenih oči in stember dima, ki se je dvigal iz repa.

Tedaj se je Storžek, domišljajoč si, da ima pogum, približal na par korakov razdalje kači in ji je s sladkopriliznjem in tenkim glasom rekel:

"Oprostite, gospod Kačon, ali bi bili tako prijazni in se na oni strani toliko umaknili, da bi mogel mimo?"

Kot bi rekel zidu. Ni se ganil.

Nato je Storžek ponovil z istim glaskom: "Vedeti morate, gospod Kačon, da grem domov, kjer me čaka moj očka, ki ga nisem že toliko časa nič videl... Boste tedaj tako prijazni, da bi lahko nadaljeval svojo pot?"

CIGARE, CIGARETE in TOBAK

Vam nudimo naravnost iz tovarne po neverjetno nizkih cenah

30 zavitkov cigaret po 20 ctvs za . . \$ 2.—

10 zavitkov cigaret po 30 ctvs za . . „ 1.—

10 zavitkov cigaret po 40 ctvs za . . „ 1,50

100 cigaretnih cevki iz rižnega papirja:

turški tip „ 1,50

angleški tip „ 1,50

Kilogram turškega, hercegovskega, macedonskega ali Habana-tobaka po \$ 2,50, bodisi za cigarete, bodisi za pipo. — Vzorci brezplačno

25 de Mayo 134

CASA DUBOVE

U. T. 33-6158

Buenos Aires

Kateri imajo radi argentinske revije jim priporočamo

VELIKO TEDENSKO REVIJO CARAS Y CARETAS

ki si jo lahko kupijo za 20 ctvs. na kateremkoli kiosku ali pa si jo tudi naročijo pri upravi

BUENOS AIRES, CHACABUCO 151

\$ 2.50 trimesečno

\$ 5.— polletno

\$ 9.— celoletno

oziroma za provinco

\$\$ 3.— 6.— 11.—

in za inozemstvo

dva zlata pesa trimesečno

štiri zlate pese polletno

osem zlatih pesov letno